

עפ"ג 21/25055 - גבריאל נואגהה (אסיר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

20 באוקטובר 2021

עפ"ג 21-10-21 25055 נואגהה(אסיר) נ' מדינת ישראל
לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן - אב"ד כב' השופט דניאל בן טולילה כב'
השופט יובל ליבדרו
גבrial Nogaah (אסיר)
המערער
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

nocchim:

ב"כ המערער - עו"ד ראוף NEG'AR
ב"כ המשיבה - עו"ד ציון קינן

mahot ha'uravot: urevur ul gzer dinu shel bat m'shet ha'shalom ba'er-shabu (ccb' ha'shofet shosh shtrit), miyom 03.10.21
bat"f 21-01-59196

פסק דין

המערער הורשע על פי הودאות בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק ושימוש במסמך מזויף.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, שהמערער היה בעובdoti, כשבועיים עבר ליום 21.01.21 המערער רכש תעודה זהה על שם אברהם הדאר תמורת 4,000 ₪, שעל גביה הודבקה תמונה של המערער (להלן: "התעודה המזויפת"). ביום 28.01.21 בסמוך לשעה 18:00 באופקים, שוטריםעצרו רכב לבדיקה שגרתית, והמערער שהיה ברכב התבקש להזדהות והוא הציג את עצמו כאברהם הדאר ומסר לשוטרים את התעודה המזויפת.

התביעה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל- 9 חודשים בפועל ולהטיל על המערער עונש בתחתית המתחם, לצד רכיבים נלוים של מאסר מוותנה וקנס.

ההגנה טענה כי עם המערער נעצרו אנשים נוספים שגם הם התחשו לאחרים אך רק המערער הוביל לדין והמדובר בהפליה ובאכיפה בררנית. הוסיפה שהמערער לא עבר פלילי והוא נכנס לישראל לצורכי פרנסה. והוא שהה במעצר חמישה ימים. עוד נטען כי המתחם שנקבע בפסקת בית המשפט העליון לעבירות שב"ח נע בין מאסר על תנאי ל- 5 חודשים מאסר, ומתחם העונש בעבירה הנלוות נע בין למספר חודשים מאסר בעבודות שירות. וביקשה להסתפק ביום מעצרו של המערער ולהטיל עליו מאסר על תנאי.

בית המשפט עמד על הערכים המוגנים בעבירות שביצע המערער ועל מידת הפגיעה בהם; בחן את הנسبות הקשורות בביצוע העבירות של המערער וסקר את פסיקת בתי המשפט בעבירות הרלוונטיות. קבע כי מתחם העונש הולם كان

עמוד 1

נע בין 3 ל- 9 חודשים מאסר בפועל, והטיל על המערער 3 חודשים מאסר בפועל ומאסרים על תנאי. مكان הערעור.

טענותיו המרכזיות של הסגנור הן, שהמתחם שנקבע בהלכת אלהרוש - רע"פ 13/3677 - שתחתיתו מאסר על תנאי ותקרטו 5 חודשים מאסר שככלו גם את תקופת התנאי - צריך לשמש נקודת מוצא בענישה המערער, ובפועל, מתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט כאמור, והעונש עצמו, חורגים לחומרה מלאה שנקבעו בהלכת אלהרוש; שיש לראות בעבירות השימוש במסמך מזוייף בה הורשע המערער, כחלק מעבירות השהייה הבלתי חוקית שלו ולא עבירה פרדחת. וכן אין לתת לה משקל לחומרה; ושעהובדה שאחרים שהיה עם המערער באותו רכב, שהזדהו בכצב לפני השוטרים לא הובאו לדין, מהו זה אכיפה בરנית המקפת את המערער. וטען כי רמת העונשה בעבירות דומות קלה בהרבה מהעונש שהוטל על המערער. הפנה לפסקה. ועתה להפחית בעונש המאסר שהוטל על המערער.

ב"כ המשיבה מדגיש שהמערער נכנס לישראל שלא כדי תורה התארגנות מראש עם תעוזת זהות מזויפת, עליה שילם 4,000 ל"י, וטען כי הלכת אלהרוש אליה מפנה הסגנור מדברת על מי שביצע עבירה שב"ח ללא עבירות נלוות ואיילו המערער ביצע עבירה נוספת. וambilקש לדחות את הערעור.

עיננו בכל החומריים הנוגעים לעניין ושמענו את טענות הצדדים והחלטנו לדחות את הערעור.

אכן, פסק דין אלהרוש (רע"פ 13/3677 מוחמד אלהרוש נ' מדינת ישראל - מיום 08.12.2014) קבע מעין מתחם עונש הולם כללי לעבירות השהייה הבלתי חוקית בישראל, המתחליל במאסר על תנאי ומגיע עד ל- 5 חודשים מאסר בפועל ועל תנאי. אולם עיון מדויק בפסק הדין מלמד כי מתחם זה מתייחס רק למקרים בהם עבירת השב"ח בוצעה ללא עבירות נלוות, למטרות צרפת. נמלת פרנסה.

כאשר נלוות לעבירות השב"ח עבירה נוספת, כולל עבירה זו או התוצאות הקשורות לעבירת השב"ח, כי אז, מطبع הדברים, מתחם העונש ההולם-Amor להיות חמור יותר. תוצאה זו נובעת מן מהטעם (המזכר בפסק דין אלהרוש) שבמצב זה מידת התקנון שקדם לעבירה גדולה יותר, ויש בכך כדי להשפיע על מתחם העונש ההולם; אין מהטעם שהעבירה נוספת מצדיקה עונש בפני עצמה; והן מטעני מדיניות משפטית, המאפשרת התחשבות ממשמעותית בעונשו של מי שביצע עבירות שב"ח בלבד לצרכי צרפת, ואינה מאפשרת אותה מידת התחשבות במילוי שביצוע עבירות נוספות לעבירות השב"ח.

גם בפסק דין פראגן (רע"פ 3173/09 מוחמד פראגן נ' מדינת ישראל - מיום 05.05.2009), שקדם לפסק דין אלהרושodon בסוגיות מדיניות העונשה בעבירות השהייה הבלתי חוקית בישראל, נעשתה הפרדה ברורה בין מתחמי העונש הראו' והעונש ההולם בעבירות שב"ח בלבד, לצרכי צרפת, לאלה שבבעיראת שב"ח שנלוותה לה עבירה נוספת.

הדברים הבאים, המסתכנים את הדיון, הנוגעים לעניינו, מדברים بعد עצמן -

"**מה העולה מכל אלה בסופו של יום? דומה כי חופות על הכרענתנו מחד גיסא, גישה מרתיעת המצדיקה עדמה מחמירה, ומайдך גיסא, התיחסות מידית לעבירות השהייה על פי נסיבות האדם העומד לדין.** הדברים נאמרים, כמובן, בזמנים רחבים, ושיקול הדעת נתון לבית המשפט הדן. **בלא נתיעת מסמורות נאמר, כי בהנחה שהמדובר בשהייה שנייה בישראל שלא כדין (ועל הראשונה כנמסר אין ממהרים להעמיד כלל לדין), העונש הראו' הוא עונש מאסר בפועל, למעט במקרים שנסיבות האישיות**

חריגות, כגון חולין אקוטי במשפטו הנאשם. אין בכך כדי למנוע מן הتبיעה להעמיד לדין גם על שהיה ראשונה שלא כדין, אך במקרים כאלה, אם אין נלוות אליהם עבירות אחרות, ואין הקשר בטוחני, ככל שהמדובר בשעה קצרה מאוד בישראל, ניתן להסתפק במאסר על תנאי, תוך החתמתו הנאשם על התחייבות כספית שלא לחזור על המעשה, ותוך שימושו לשטחי הרשות ללא שינוי. כאמור, בשעה שנייה שלא כדין העונש הראווי הוא מאסר בפועל, לשם הרתעה, ואורכו צריך להיגזר מנסיבות המקרה והנאשם, כך שיחוש שהדבר אכן כדאי ועם זאת, יובאו בחשבון נסיבות המזוקה.ברי כי עבירות נלוות יאריכו את תקופת המאסר בהתאם לחומרתן, ולמשל במקרה של זיווג או התוצאות אין כל מניעה מתחילה מהטלת מאסר בפועל, מאחרו סורג ובריח, של חוזדים ממושכים, וכן מאסר על תנאי וקנס...."

כאן, המערער, תושב יאטה שבאזור חברון, נכנס לישראל ללא היתר כשבישותו תעוזת זהות ובה תМОנותו ופרטיו אדם אחר. וכאשר שוטרים עצרו בעיר אופקים את הרכב בו היה המערער לבדיקה שגרתית, המערער הזדהה בפניהם בשמו של האخر והציג להם את תעוזת הזהות המזויפת. המערער הודה בחקירתו כי רכש את תעוזת הזהות בתמורה ל- 4000 ₪.

זיווג תעוזת זהות ישראלית איננו דבר שכיח בין השבח"ים. בדרך כלל, השב"ח המצוי הנכנס לישראל לצרכי עבודה, פשוט עובר מהשתחים לישראל ללא הכנות מיוחדות ומגיע למקום עבודתו או למקום בו הוא מחפש עבודה. זיווג תעוזת ישראלית והשקיית סכום כסף נכבד בכך, הינה דבר חריג.

נסיבות זו מוציאה את מעשי המערער מקטגוריות עבירות השב"ח השגורתיות, שמידניות הענישה לגבייה הינה כמובא לעיל.

זיווג תעוזת זהות על ידי תושב שטחים, כשלעצמם, הוא דבר שיכולה להיות לו משמעות רציניות שונות ואין להקל בו ראש. והעבירה של שימוש במסמך מזויף, בניסיבות עניינו, מצדיקה בפני עצמה עונש ממשי.

עינו בפסקין דין שהՏגgor הפנה אליהם. נסיבות מעשי העבירה בפסקין דין אלה שונות מעניינו, ויש בכך כדי להסביר את ההבדלים בענישה.

ההסבר שהציגו הتبיעה בעניין ההבדל בין מעשה המערער למעשי שני השבח"ים הנוספים שהיו אותו ברכב, מצדיק את ההתייחסות השונה של הتبיעה לכל אחד מהם. וinementי בית המשפט קמא בעניין זה, הנוגעים לטענת האכיפה הברורנית של המערער, מקובלים עליו.

בהקשר זהמן הרואו לזכור את שנקבע בפסק דין אלהrost כי "מידניות האכיפה החלקית של המשטרה כלפי עבירות השב"ח לצרכי פרנסאה אינה נסיבה שיש להתחשב בה במסגרת הנסיבות שאינן הקשורות ביצוע העבירה".

לפניהם אנו מוצאים לנכון לציין את הברור מallow, שבURITY שב"ח, כמו ברוב העבירות, אין חובה להטיל עונש מסויים, יש לבחון כל מקרה ו מקרה לנסיבות, בהתאם לאמות המידה הכלליות הקבועות בחוק ובפסקיקה.

מתחם העונש הולם והעונש שנקבע לערער בבית המשפט קמא, לעומת אחד עם מידניות הענישה הנוגנת, הם מתאימים לחומרת המעשים בנסיבותיהם ולמידת אשמו של המערער, ושומרים על הלימה ומידתיות, ואין סיבה להתערב בהם.

הערעור נדחה.

ניתן היום, ט"ו חשוון תשפ"ב, **21**
אוקטובר 2021, במעמד
הצדדים.

יובל ליבדרו, שופט

דניאל בן טולילה, שופט

אליהו ביתן, סגן נשיאה